

Pestkrönikan

Text: Magnus Sjöström efter ett koncept av Johan Sjöberg

Bild: Peter Betgting

Det är en tidig morgon, en morgon som tillsynes är som alla andra. En morgon som skulle kunna beskrivas som lugn och fridfull. Det är morgonen efter att höstens skördar bärgats, och i den lilla byn andas man ut och konstaterar att det inte kommer att bli ett nödår, man har mer mat än vad man haft på länge. Så, denna morgon så förbereder man sig för den stora skördefesten som skall fira att ytterligare ett år passerat och att allt är väl. Det är en på alla sätt lysande morgon med löften inför framtiden och hopp för morgondagen. Det är dessvärre också den morgon som pesten kommer till byn. Byborna vet inte om det ännu, men de närmaste tio dagarna kommer att bli deras sista. Den svarta döden kommer att utrota män, kvinnor och barn utan urskiljning, och när de fåtalet personer som överlever dess härjningar till sist kan börja överblicka konsekvenserna och skall börja begrava sina anhöriga...

...och då anländer inkquisitionen.

De ser till att utplåna varje spår av liv som inte pesten kunde rå på. De bränner byn till grunden och lämnar inte ett enda vetefält orört. De slaktar all boskap och till sist så för de bort de som överlevt sjukdomen till häxdomstolen. Att en by drabbas av pesten ses som ett säkert tecken på att det fanns kättare ibland dem. De som överlever sjukdomens beröring anses vara på starka grunder misstänkta för kätteri, trots allt så skyddar Mörkret sina egna från detta vapen. De som överlever är antingen synnerligen heliga män, eller så är de i pakt med Mörkret. I en vanlig by finns det ingen större chans att man skall finna någon som tillhör den första kategorin, men häxdomstolarna ser till att man finner flera som tillhör den andra.

Murgia

- den besudlade staden

Den skrämmande berättelsen om den så kallade pestkrönikan tog sin början för flera sekel sedan. Den mäktiga och rika staden Murgia föll offer för sjukdomen och efter flera veckors härjningar beslöt de högsta inom inkquisitionen att isolera staden så att ingen som flydde undan den svarta döden skulle kunna föra den vidare till andra byar eller städer. För detta syfte byggde man hundratjugo vaktorn som skulle se till att ingen lämnade eller anlände till den döende staden.

Sedan dess har Murgia varit stängd. Ingen levande har lyckats ta sig vare sig i eller ut ur den besudlade staden förbi de riddarordnar som fortfarande patrullerar de brända och ofruktsamma vidderna som ligger emellan vaktornen och den förfallna stadsmuren. Det var här som man först hörde talas om Pestkrönikan. Efter lösryckta "bekännelser" från döende "kättare" försökte ta sig ut ur Murgia lappade man ihop en historia om en förbannad bok, en läderinbunden skrift som bar sjukdomen med sig. En ohelig relik som kunde dela ut sin mörka välsignelse till de som läste, berörde och dyrkade

den. I berättelserna framstod det närmast som att den besatt ett eget medvetande, som om den inte bara var ett ting av papper och läder utan var något högre väsen. Enligt de som lämnat Murgia och hamnat i inkquisitionens händer vandrade avskyvärda män och kvinnor omkring på gatorna. Människor som bar variga bölder och fasansfulla märken på sina kroppar som om de var hårt drabbade av pesten, men till skillnad från de resterande innevånarna i staden så avled de inte av sjukdomen utan vandrade omkring med huden blänkande av febersvettningar och läpparna uttorkade och spruckna. Dessutom fanns det en omständighet till: de skratade maniskt. Dessa bar pesten genom staden. De vandrade från hus till hus, från brunn till brunn och ingen vågade komma dem nära. I de inledande veckorna innan pestutbrottet hade det funnits en fungerande vaktställning och en stark kyrka att vända sig till. Nu var de flesta även inom dessa led döda eller döende och de varelsor som vandrade omkring likt pesten i människohamn var en ny form av helgon att vända sig till. De sista nyheterna som kom till kyrkans kännedom innan man förseglade staden för evigt var att de nu evigt förtappade stadsborna till sist vänt sig bort från den Ende Guden, och att de nu tillbad Mörkret och dess nya apostlar i staden. Hur det sedan gick med dem, det vet man inte.

Förseglingen kom dock alldeles för sent. Innan årets slut härjade pesten i alla större städer i alla provinserna. Ingen stad drabbades dock lika hårt som den förseglade staden.

Kanske finns det ännu liv i Murgia, ingen vet. De svarta vaktornen blickar ännu ut över den mörka och tysta staden som en gång var provinsens pärla.

Biskopsmötet i Kaern

Under flera århundraden efter den första berättelsen om Pestkrönikan så var den inte mer än en myt, bara hastigt nämnd i de kyrkliga avhandlingar som beskrev händelserna kring pestutbrottet. Vid det laget hade pestens härjningar redan kommit och gått i alla provinser, den hade ödelagt och dödat mer än något krig någonsin gjort, men nu verkade det som om den fruktade smittan äntligen var borta. Man hörde inte längre om några sjukdomsutbrott och de kyrkliga potentaterna ansåg att den Ende till sist skänkt människorna nåd och hävt sjukdomen. Det talades till och med om att det varit ett straff från den Ende, att det var hans sätt att utplåna syndare och förtappade och ge de övriga en varning om vad som komma skulle om man inte höll hans bud.

Inkquisitionen höll som vanligt ett vakande öga över debatten och uppmuntrade den sortens tänkande. De införde lagar som slog fast att alla de som försökte behandla eller hjälpa de som drabbats av pesten gjorde sig skyldiga till kätteri och skulle dömas till döden medelst hängning.

Det hela tog sin kulmen vid det stora biskopsmötet i Kaern där femtio biskopar författade en proklamation som sade att det var den rättrådiga kyrkans förtjänst att pesten nu var

borta och att Mörkret var besegrat. De firade det hela med en väldig mässa som hölls i Kaerns nya katedral, en katedral vars altare bestod av ett gigantiskt fyrfat med flera meters diameter. Detta fyrfat symboliserade den rättvisa flammen hos inkquisitionen, det brinnande modet hos ordensriddarna och den upplysande kraften hos prästerna och biskoparna. Under denna stora mässa var det ingen som lade märke till den raggige och smutsige man som släpade sig genom staden mot katedralen, en man som bar en tjock lunta under ena armen...

Ett dygn efter den stora mässan i katedralen bröt pesten ut i staden. Flera av prästerna och en av biskoparna som deltagit vid mässan insjuknade och avled under de följande dagarna. Paniken började sprida sig i staden och rykten som gjorde gällande att det var de självgoda biskoparna som dragit denna förbannelse över staden spred sig likt en löpeld från mun till mun. Inkquisitionens häxjägare och inkvisitörer sammanträdde och beslöt att deras enda möjlighet att behålla kontrollen över staden var att följa de lagar som de själva stiftat. Begreppet "ödets ironi" passar väl in på det som hände sedan. Häxjägarna gick ut på gator och torg och övertygade folket att sjukdomen skulle lämna dem alla oskadda om de bara gjorde sig av med de falska biskoparna. Ledda av inkquisitionen stormade den rasande folkmassan katedralen mitt under biskoparnas kvällsmässa och kastade sig över dem. Inkquisitionen höll en summarisk rättegång och fastslog att de i enlighet med sina egna lagar alla var kättare. De kastades sedan ner i det brinnande fyrfatet.

Givetvis slutade inte sjukdomens härjningar med detta, men det bröt heller inte ut någon epidemi. I de slutna mötesrummen i inkquisitionens fästen diskuterades händelsen grundligt, men inget nytt kom fram. Man mindes ännu inte berättelserna från Murgia, och man trodde inte på de som sade att de sett mörka sammankomster av raggiga och stinkande skepnader i kloakerna under katedralen i Kaern innan sjukdomsutbrottet. De avfärdade den sjuke mannen som ett rykte, inget mer.

Slaget vid Lothren

Under det så kallade Fursteupproret så slet sig ett flertal provinser från kyrkans grepp och en av dessa provinser var det östliga Galatien. I den norra delen av provinsen låg Lothren, den befästning som användes av flera kyrkliga riddarordnar. Det var ett starkt fäste som skulle kunna hålla hela den nordliga delen av provinsen kvar under kyrkligt styre under mycket lång tid framåt. Furstens milis höll sig borta från området efter att de i några mindre konfrontationer lidit svidande förluster mot de överlägsna riddarna. Under de kommande månaderna så red riddarförbanden allt längre in på fursten erövrade territorium utan att hans illa tränade arme kunde ge dem något större motstånd. Furstens män dog i hundratal varje gång dessa skärmytslingar ägde rum och till sist insåg han att han var tvungen att sätta allt på ett kort och möta de bepansrade rytarna i ett enda avgörande slag. Sålunda begav han sig med tungt hjärta till ordensfästningen vid Lothren, inställd på att om inte annat ta så många han kunde med sig i graven.

Döm dock om hans förvåning när han kom till borgen och fann den stå tyst och stilla framför sig. Det enda tecknet på liv han kunde se var en enorm mängd med korpar som flög

kring fästningens murkrön. Till sist red han fram mot de halvöppna borgportarna och flankerad av sina närmaste män steg han in på borggården.

Stanken var outhärdlig. Döda hästar låg över hela borggården, uppenbarligen dödades de av törst. Skrämda av detta spöklika omen tvekade fursten och hans män länge, men till sist gav de sig av in i ordensborgens mörka hallar och salar. Där fann de sina motståndare, de flesta ännu i sina rustningar. De var samlade i ordenssalen, den sal där de höll sina mässor. Här hade de dött, och det var ingen tvekan om vad som dödat dem. Variga bölder och blödande ögon var omisskänneliga tecken på pestens närvaro, och fursten och hans män flydde ur borgen så snabbt som deras ben kunde bära dem. Denna händelse kom senare att lite skämtsamt kallas för "Slaget vid Lothren" även om inte ett enda svärdshugg utdelades.

Fursten vistades aldrig i den erövrade fästningen, och senare kom den att skänkas bort till den fallne järnalven Malachdrim som lever i den ännu idag med sina vasaller.

Den enda ledtråden som kan ge någon förklaring till ridarnas öde stod att finna i riddarnas brunn, men det var en ledtråd som ingen kunde förstå eftersom ingen av furstens män hade samma kunskaper som inkquisitionens häx-jägare kring de tidigare händelserna i Murgia och i Kaern. Kort efter att borgen fallit till fursten så beordrade han sina män att ta ut alla kropparna ur salen och bränna dem på ett öppet fält. Efter att detta gjorts så påbörjade man en undersökning i fästningen där man gick igenom matförråd, vapenkammare och så vidare. Det var när man lyfte på brunnslocket som man fann flera sjok av papper, papper som uppenbarligen härstammat från en bok. Sidorna var oläsliga då bläcket lösts upp av vattnet, men de sparades likväl. Dessa sidor lades sedan i slottets bibliotek och glömdes bort. Ingen kopplade boksidorna till den berättelse som handlar om pestkrönikan, och ingen lade märke till att någon tagit alla de heliga skrifterna i borgen till en avlägsen plats i höstskogen och där begravt dem.

Takten på pestkrönikan

Här och var blossar pesten upp, och det verkar inte gå att stoppa den. Inkquisitionen vidhåller att det är straffet från den Ende, eller att det är en Mörkrets gåva. Furstarna hävdar att det är en sjukdom som alla andra, en sjukdom som kommer och går utan att man kan göra något åt det. Berättelser om smutsiga män i trasor som färdas över landsbygden och sprider smittan vidare från by till by har rotat sig. Man talar i viskande ordalag om den man som bär med sig pestkrönikan åtföljd av sina lärjungar. Det sägs att när han öppnar sin bok och släpper lös sjukdomen över en trakt så river han ut några sidor ur boken och lämnar dem på platsen. Kanske som ett underligt visitkort, kanske som en del av en besvärjelse. Ingen vet riktigt om det ens finns sanning i denna historia, men det finns dem som tror nog mycket för att de skall ge sig av på jakt efter den mystiske mannen. En mindre grupp ledda av en häxjägare leder sökandet efter den sjuke aposteln och hans lärjungar. De finner spår här och var, men just när de tror att de är honom i hämlarna så försvinner han igen och man måste börja om från början. Kanske är pestkrönikan bara en historia som skapats ur människors rädsla och kanske är den helt sann. Ingen vet ännu.

Hur du använder Pestkrönikan i din kampanj

När du sätter dig ner och funderar på hur du skall inkludera detta material i din kampanj så kan du använda ett av dessa färdiga scenarier som inspiration.

Jakten på Pestkrönikan

Denna typ av kampanj är ganska självförklarande. Här gäller det för rollpersonerna att finna och oskadliggöra de pestbärande lärjungarna och deras apostlar. Den beryktade Pestkrönikan är slutmålet, dess förstörelse är det som är det viktigaste. Rollpersonerna leds på en jakt genom provinserna, in i glömda tunnlar i bergen eller till ödsliga heder och klippöar. Denna kampanj kan med fördel spelas med rollpersoner som tillhör kyrkans led, antingen som häxjägare eller ordensriddare.

Intriger inom gruppen kan utformas enligt följande:

En av rollpersonerna är i själva verket en Mörkerdyrkare som vill komma över boken för egna, dunkla syften. Kanske är han en magiker som tror att hans magiska kunskande skall öka i och med att han lägger beslag på skriften. Kanske vill han uppnå en högre status bland dem som har valt att vända sig till Mörkret.

En av rollpersonerna tillhör fursten av Galatiens styrkor. Han har upptäckt sambandet mellan Slaget vid Lothren och den besudlade boken. Han ser krönikan som ett möjligt vapen mot den förhatliga kyrkan.

Mörkrets tjänare

Det finns en möjlighet att rollpersonerna tillhör Mörkrets led och att de får i uppgift att hjälpa den smittbärande aposteln och hans lärjungar att sprida farsoten i ett av kyrkans fästen. De måste nästla sig in i den kyrkliga högborgen samtidigt och iscensätta det hela, samtidigt som de måste vara på sin vakt mot inkvisitionen och dess spioner.

Även här kan en person vara på jakt efter boken för att vinna personliga fördelar. Kanske kan flera spelare ha samma ide, att ta boken från den smutsige mannen. Detta kan utveckla sig till en rätt komisk historia när de olika spelarna alla försöker överlista varandra.

Kanske har Inkvisitionen redan lagt beslag på boken och spelarna har till uppgift att återta den. Här kan spelarna ha en förrädare ibland sig, en man som arbetar för Inkvisitionen eller en av furstarna.

Slumpens utvalda

När en gammal lunta kommer i rollpersonernas ägo så inser de till en början inte att de nu är högvilt för både inkvisitionen och Mörkret. Inkvisitionen kommer att jaga dem för kätterier, och Mörkret kommer att i lönnndom försöka döda dem för att komma över krönikan. Kanske rollpersonerna omedvetet sprider smittan i städerna som de passerar genom, eller så blir de själva smittbärare.

Om en av rollpersonerna börjar påverkas av den förbannade boken så kan han till sist falla till Mörkret och ta den tidigare apostelns plats. Under dessa omständigheter så kan det bli en intressant kamp mellan honom och de övriga spelarna när de väl inser vad det är som är på väg att hända.

Om en av rollpersonerna är av den giriga typen kanske han vill sälja boken till högstbjudande bakom de övrigs spelarnas ryggar. Han kan kontaktas av såväl Mörkret som av oberoende personer som arbetar för furstarna eller för sina egna syften.

Hämnarna

Om rollpersonerna kommer från en trakt som härjats av pesten så kan de drivas att söka efter pestkrönikan för att hämnas för dem som omkom. Här kan rollpersonernas blinda vrede göra dem till verktyg för andra fraktioner som ser till att leda rollpersonerna i önskad riktning. Kanske ger de sig av efter fel bok? Kanske anfaller de personer som de tror är en del av "pestföljet" bara för att upptäcka att det var en grupp pilgrimer som bar på väg hem efter en lång vandring.

I denna typ av kampanj kan man foga in vilken som helst av de ovanstående intrigererna med fördel.

Efterforskningar i Murgia

Om kyrkan ännu inte känner till krönikans existens så kan de sända en expedition till den besudlade staden för att de där skall kunna finna sanningen i de rykten som en gång börjat här. En sådan grupp är antagligen välbeväpnad och kraftfull då det är ett uppdrag som kyrkan bedömer som ytterst farligt. Ingen vet om det finns levan-de individer i ruinstaden, men man vet aldrig.

Om det finns en kättare bland dem som ger sig av till Murgia så kan ha ställa till med mycket otyg. Hans slutmål kan vara att ta död på alla de andra spelarna efter att de funnit vad de söker efter.

Spelkonvent

Tid: 1-4 juni 2000

Plats: Linköping

Inträde: Endast 100 kr!

SM i Magic, Diplomacy, Advanced Civilization och INWO

Mängder med rollspel, nätverksspel, kortspel, brädspel och figurspel. Tältläger med massor av lajv, workshops, kurser, debatter och marknader.

Efterlysning

LinCon söker rollspelsscenarioförfattare. Vill du skriva ett scenario för konventsspelande, hör av dig till oss.

Vi söker också lajvarrangörer som vill komma och berätta om sina arrangemang i vårt tältforum, försäljare till marknaden och hantverkare till workshops.

Har du egna idéer – hör av dig.

Vill du veta mer?

www.sverok.se/lincon eller mejla lincon@sverok.se